

«Гарантія два роки»: пошуки щастя

Вікторія Котенок

«Гарантія два роки»

Режисерка і авторка сценічної редакції Тамара Трунова

Композитор Олександр Кохановський

Художниця костюмів Христина Корабельникова

У ролях: Райне – Анатолій Ященко

Син – Акмал Гурезов; Євген Авдєєнко

Дружина сина – Ірина Ткаченко; Оксана Черкашина

Онука – Оксана Жданова

Колишня дружина – Леся Самаєва

Калеві – Костянтин Костишин

Анну – Ірина Мак; Світлана Штанько

Внутрішній голос 1 – Анастасія Пустовіт; Катерина Качан

Внутрішній голос 2 – Дмитро Олійник; Андрій Ісаєнко

Київський академічний театр на лівому березі Дніпра



Сцена з вистави «Гарантія два роки». Режисерка Тамара Трунова. Київський театр рами і комедії на лівому березі Дніпра.

42-й театральний сезон у Київському театрі на лівому березі Дніпра відкрився прем'єрою «Гарантія два роки». Нове керівництво поставило собі за мету зробити цей сезон у певному сенсі космічним: відкрити нові зірки (акторів), планети (вистави), супутники (обговорення, читки, лабораторії), сенси і світи (авторів, п'єси, теми). Встановили слоган сезону: «Космічні кораблі стартують з Лівого берега». І перша прем'єра підтвердила заявлений «космічний» вектор роботи. По-перше, театр знайомить українського глядача з сучасною фінською драматургією – п'єсою «Людяна людина» драматургині Сіркку Пелтоли. А по-друге, постановка Тамари Трунової візуально і стилістично справді нагадує якусь невідому планету, мешканці якої втратили здатність спілкуватися, слухати й чути одне одного, розуміти і любити. Їхнє існування нагадує неквапливе життя рибки у скляному акваріумі. Чи помідорів у теплиці. І тільки великий світловий надпис «HUMANITY» видає, що то люди і дія відбувається на нашій планеті.

У цьому світі досить звичні для нашої буденності речі: будинок із вікнами, дверима й балконами, вулиця зі штучним трав'яним газоном і клумбою, призматрон – дорогий білборд з рекламою. От тільки вентиляційна труба чомусь проходить вулицею, по землі, і використовують її як тротуарні доріжки та лавки для сидіння. Отже, свіже повітря стало дефіцитом. Може, тому люди так дивно говорять одне з одним: бояться вступити в бесіду або ж тонуть у потоці слів, важко добирають слова або повторюють систематично те саме, уникають щирості, правди й будь-якого тілесного контакту. Складається враження, що в цих істот, немов у сучасних гаджетів, закінчився гарантійний термін і стався збій системи. Але ніхто з них не знає (чи не хоче знати), де той «сервісний центр», який має полагодити їхнє функціонування. Єдиний, хто залишився «працездатним» і не втратив людських якостей, – це Калеві, якого

грає Костянтин Костишин. Його герой – ніби добрий янгол чи звичайний адаптер (англ. «перехідник») – намагається налагодити контакт між людьми, які ще донедавна називалися родиною: між батьком і сином, між чоловіком і дружиною, між дідом і внукою... Їхні стосунки перетворилися на суцільні непорозуміння та розчарування. Калеві пробує вдихнути в їхнє життя повітря, повернути забуті смисли і почуття. І хоча цей чоловік – одинак, він більше схожий на експерта з родинних стосунків, ніж усі інші герої. Зрештою, і він знаходить своє щастя в особі сусідки з горішнього поверху. Та, на жаль, «склеїти» сім'ю свого нового друга Райне (Анатолій Ященко) йому так і не вдається.

Ще одним мешканцем цього світу є призматрон. Таке собі всевидяче око, яке ретельно за всіма спостерігає. Розумний монотонний механізм, що зомбує рекламою, обіцяючи краще життя: чистоту в домі, омріяний відпочинок, щасливе майбутнє. Зрештою, більшість героїв стають схожими на нього. «Те, що нині відбувається у світі, спрямоване на знищення емоційної матерії. Тільки з бездушною людиною можна зробити все, що завгодно», – переконана режисерка. Вона досліджує у виставі сучасну людину, порівнюючи її то з тепличним овочем, то з пилюшкою. Говорить про те, що ніхто не може видати людині гарантії на любов, щастя чи життя. Вберегти її від змін і втрат. Адже все залежить від самої людини і її бажання бути істотою думуючою і чуйною. Що щастя шукати треба не в технічних винаходах чи відпочинку на екзотичних островах, а в самому собі. «Як хочеш бути щасливим, не шукай свого щастя за морями, <...> не мандруй по ерусалимах», як писав Григорій Сковорода, бо «щастя твоє і світ твій, і рай твій, і Бог твій всередині тебе є». Адже, на думку українського філософа: «Не той щасливий, хто бажає кращого, А той, хто задоволений тим, чим володіє».